

SEX
VE
MĚSTĚ

CANDACE BUSHNELL

motto

Sex ve městě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Candace Bushnell
Sex ve městě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

SEX
VE
MĚSTĚ
CANDACE BUSHNELL

Praha 2016

*Peteru Stevensonovi a Snippymu,
který jednou kouzl svého plyšového medvídka,
a všem mým přátelům*

Obsah

Předmluva	7
1 Moje nesentimentální výchova: Láska na Manhattanu? Sotva...	9
2 Radostný sex? Sotva.	20
3 Milujeme notorického záletníka.	28
4 Manželství na Manhattanu: ženy, které se nikdy nevdají, a jedovatí staří mládenci	37
5 Seznamte se s muži, kteří spí zásadně s modelkami!	45
6 Nejnovější newyorské pokušení: milovat pana Božského	56
7 Mezinárodní potrhle ženy	64
8 Manželský trojúhelník na Manhattanu! Sedm mužů vypálí nevyhnutelnou otázku	77
9 Co má dvě kola, vykasané kalhoty a udělá ze mě naprostého idiota? Chlap na bicyklu	91
10 Kočky z města versus frajerky z Greenwiche	101
11 Kočky prchají z krajiny manželek, aby se vrhly do víru nočních orgií	112
12 Skipper a pan Úžasný hledají vášnivý sex v southamptonském křoví.	121
13 Příběhy krásek.	132
14 Portrét namakaného manekýna ve spodním prádle: Klacek se vyboulí ze svého obřího billboardu	141
15 Miluje svou holčičku, ale své mamince ji nepředstaví.	149
16 Bezmocná na Manhattanu.	156
17 V žáru New Yorku pana Božského zachvátí panika.	168

18	Jak se provdat na Manhattanu: můj recept	178
19	Manhattanské maminy se dočista zcvokly	192
20	Když kocour není doma, myši mají pré	
21	Žena, která vyje s vlky: Věční svobodní mládenci? Z toho nebude nic...	211
22	Klacek a bílý norek: Carriina vánoční koleda	219
23	Mejdanová holka vypráví příběh o sexu a strasti: Byl bohatý, milující a... ošklivý	229
24	Aspen	239
25	Carrie a květiny.	256
26	Sbohem, pane Božský! Konec románu	272
27	Odůvodnění pana Božského: „Ty mě miluješ, sakra!“	282

Epilog

Předmluva

Filmu *Sex ve městě* předcházely jak stejnojmenná kniha, tak televizní seriál – ale především rubrika v týdeníku *New York Observer*. Ta se zrodila na podzim 1994, a do smrti si budu pamatovat ono odpoledne, kdy se mě šéfredaktor zeptal, zda chci svůj vlastní sloupek. Ani na okamžik jsem nezaváhala a cestou z redakce jsem plula nad Park Avenue s hlavou v oblacích. Netušila jsem, jak a jestli to zvládnu, nicméně jsem věděla, že budu psát o sobě a svých přítelkyních – o skupince svobodných žen, které mají zdánlivě nekonečné a zásadně jen potrhle a úděsné zkušenosti s muži (a nezřídka se stejnými muži). O svých vztazích jsme debatovaly dlouhé hodiny a dospěly jsme k závěru, že pokud se jim nedokážeme zasmát, pravděpodobně se zblázníme.

Domnívám se, že právě díky tomu je *Sex ve městě* nanejvýš nesentimentální přehlídkou vztahů, partnerských návyků a prazvláštních závislostí. Víím, že řadu čtenářů nedostatek romantiky a drsný humor naopak znepokojí, snad právě proto, že příběhy mají jeden společný jmenovatel, a sice jakousi povšechnou pravdu. Přestože rubrika si měla vzít na mušku výhradně obyvatele New Yorku (viz *Sběratelé modelek* – příběh o dvou posedlých chlápčích, kteří balí jen osm-

náctileté modelky, ale draze za to zaplatí, doslova), zjistila jsem, že podobné typy lidí se vyskytují ve většině velkoměst na celém světě. Zatím jsem se nerozhodla, jestli to je, či není děsivé.

Avšak v první řadě se *Sex ve městě* snaží nalézt odpověď na zcela zásadní otázku: Proč jsme stále bez partnera? Nyní, s několikaletým odstupem od tohoto palčivého tématu, můžu s klidným svědomím říct, že jsme svobodné jednoduše proto, že to tak chceme.

Toto vydání *Sexu ve městě* obsahuje dvě nové kapitoly, které vznikly až poté, co vyšla původní verze, a tak má kniha naprosto reálné rozuzlení – totiž rozchod Carrie a pana Božského. Je to sladkobolný konec – a nejen konec vztahu s jejím vyvoleným, ale také konec jejího snu o nalezení pověstného pana Božského, muže, který ve skutečnosti neexistuje. Kdo čte pozorně, všimne si, že dokonce i pan Božský poukazuje na to, že si ho Carrie jen vysnila a že sen milovat nelze. A tak jsme svědky toho, jak Carrie zahajuje nový úsek svého života, když pochopí, že nejprve bude muset najít sama sebe (zatímco zůstane bez chlapa), a přitom, bude-li mít štěstí, možná najde i toho pravého.

Koukám, že nakonec zase tak nesentimentální nejsem...

Candace Bushnell
23. května 2001

1

Moje nesentimentální výchova: Láska na Manhattanu? Sotva...

Mám pro vás příběh jako stvořený pro den svatého Valentýna. Připravte se.

Anglická novinářka přijela do New Yorku. Byla přitažlivá a duchaplná, a téměř okamžitě ulovila jednoho z nejžádoucnějších newyorských svobodných mládenců. Tim, dvačtyřicetiletý investiční bankéř, vydělával ročně zhruba pět milionů dolarů. Dva týdny cukrovali, drželi se za ruce – a on ji jednoho vlahého dne odvezl do domu, jež budoval v Hamptons. Spolu s architektem si prohlédli plány.

„Chtěla jsem architekta požádat, aby do prvního patra doplnil zábradlí,“ prohlásila novinářka. „Předpokládala jsem, že mě Tim požádá o ruku.“ V neděli večer ji Tim vysadil před jejím domem a připomněl jí, že v úterý spolu mají jít na večeři. V úterý jí zatelefonoval a sdělil jí, že to budou muset odložit na později. Když se jí neozýval následujících čtrnáct dní, zavolala mu a řekla: „Už to odkládáme nějak dlouho.“ Slíbil, že jí zavolá koncem týdne.

Pochopitelně se už neozval. Mě na tom zaujal především fakt, že dotyčná nedokázala pochopit, co se stalo. Vysvětlila mi,

že v Anglii schůzka s architektem už o čemsi vypovídá. Vtom mi svitlo: No ovšem, vždyť je z Londýna. Nikdo jí neprozradil, jak končí lásky na Manhattanu. A vzápětí jsem si pomyslela: Však ona to zjistí sama.

Vítejte ve věku ne-nevinnosti. Třpytivá světla Manhattanu, jež tvoří kulisy tklivých dostaveníček Edith Whartonové, dosud září – avšak jeviště zeje prázdnotou. Nikdo už nesnídá u Tiffanyho a nikdo neprožívá nezapomenutelné románky – místo toho snídáme v poklusu o sedmé ráno a na románky se snažíme co nejrychleji zapomenout. Jakže jsme se to do téhle bryndy dostali?

Truman Capote velmi dobře chápal naše dilema devadesátých let – dilema láska versus dohoda. V jeho *Snídani u Tiffanyho* Holly Golightlyová a Paul Varjak narazili na jistá omezení – on byl zaopatřený muž, ona zaopatřená žena –, avšak nakonec všechno zdolali a dali přednost lásce před penězi. To se dnes na Manhattanu příliš často nestává. Všichni, jak muži, tak ženy, jsme svým způsobem zaopatřeni – svou prací, svými byty, někteří z nás společenským postavením, pobřežím u East Hamptonu nebo vstupenkami do první řady v Metropolitní opeře – a libujeme si. Uzavírání obchodů a pud sebezáchovy jsou prvořadé. Amorek byl ze spolupráce vyřazen.

Kdy jste naposledy slyšeli někoho říct „Miluju tě!“, aniž by dodal nevyhnutelné (ne-li nevyřčené) „jako kamarádku“? Kdy jste naposledy viděli, jak si dva lidé hledí do očí, aniž byste si pomysleli: Jo? Jasně... Kdy naposledy jste slyšeli někoho prohlásit: „Jsem bláznivě zamilovaný,“ aniž byste si v duchu řekli: Jen počkej v pondělí ráno! A co se stalo hitem uplynulé vánoční sezony? Film *Odhalení* – který navštívilo deset nebo patnáct milionů diváků, aby zhlédli nežádoucí,

vášně prostý sex mezi erotomany – tedy jen stěží to, co si vybavíme pod pojmem „láska“, avšak to, co je běžným jevem moderních manhattanských vztahů.

Manhattan je stále plný sexu, ale onoho druhu sexu, který vyústí v kamarádství nebo v obchodní smlouvy, nikoli v milostný vztah. Kamarády a kolegy má dneska každý; nikdo nemá milence v pravém slova smyslu – ani když se s někým vyspí.

Avšak zpátky k oné anglické novinářce: po šesti měsících, několika dalších „známostech“ a krátkém románu s mužem, který jí zásadně telefonoval, když byl mimo město, aby ji ujistil, že jí zavolá bezprostředně po návratu (což nikdy neučinil), zmoudřela. „Podstatou známosti v New Yorku je odcizení,“ prohlásila. „Ale jak se máš k někomu přiblížit, když po tom opravdu toužíš?“

V takovém případě, moje milá, musíš odjet jinam.

LÁSKA V BARU BOWERY, ČÁST I.

Jsme v baru *Bowery* a je pátek večer. Venku sněží a uvnitř to vře. Je tady herečka z Los Angeles v šedočerném sáčku a minisukni, ona i její nepřírozeně opálený společník se zlatým přívěskem působí nepatřičně. Dále herec, zpěvák a společník Donovan Leitch, v laciném zeleném saku a béžovém chlupatém klobouku s klapkami na uši. U jednoho stolu sedí Francis Ford Coppola s manželkou. Vedle Francise Forda Coppoly je prázdná židle. Avšak není pouze prázdná: je vábně, svůdně, lákavě, provokativně prázdná. Je natolik prázdná, že je obsazenější než kterákoli jiná židle v místnosti. A pak, právě když prázdnota oné židle začne hrozit skandálem, na ni usedne

Donovan Leitch na kousek řeči. Všichni přítomní okamžitě začnou závidět. Naštvou se. Energetický potenciál v baru se povážlivě zhoupne. A tomuhle se, prosím, říká v New Yorku milostné dobrodružství.

ŠŤASTNĚ ŽENATÝ MUŽ

„Láska znamená být oddaným spojencem druhého člověka – ale co když se ten druhý stane přítěží?“ říká můj přítel, jeden z nemnoha lidí, co znám, který je už dvanáct let šťastně ženatý. „Čím častěji se dokážeš ohlížet zpátky, tím pevněji se utvrzuješ v pozdní lítosti. A tak se stále víc vzdaluješ skutečnému vztahu, ledaže by došlo k něčemu opravdu zásadnímu, co by tebou otrásl – například smrt rodičů.“

A pokračuje: „Newyorčané si kolem sebe budují hráz, kterou nelze proniknout. Já mám štěstí, že mi to vyšlo už dávno, protože v tomhle městě je velmi pohodlné vztahy nenavazovat – a začíná být téměř nemožné ohlížet se zpátky.“

ŠŤASTNĚ (DO JISTÉ MÍRY) VDANÁ ŽENA

Onehdy mi zatelefonovala jedna moje provdaná přítelkyně. „Nechápu, jak v tomhle městě může někomu fungovat známost. Je to vážně těžké. Vždyť existuje tolik lákadel. Večírky. Alkohol. Drogy. Spousta kamarádů. Člověk se chce bavit. A když máš partnera, co ti zbývá? Sedět v mrňavém bytě a civět jeden na druhého? Když jsi sama, je to snazší,“ dodala téměř lítostivě. „Můžeš si dělat, co chceš. Ani se večer nemusíš vracet domů.“

SVOBODNÝ MLÁDENEC Z COCO PAZZO

Když byl před mnoha lety můj kamarád Capote Duncan jedním z nejžádanějších svobodných mláďenců v New Yorku, chodil snad se všemi ženami ve městě. Tenkrát jsme ještě byly natolik romantické, abychom věřily, že ho některá z nich konečně kľofne. Jednou se přece musí zamilovat, říkaly jsme si. Každý se jednou musí zamilovat, a až se zamiluje Capote, tak do ženy, která je krásná, chytrá a úspěšná. Avšak ty krásné, chytré a úspěšné ženy přicházely a odcházely a náš kamarád se pořád ne a ne zamilovat.

Zkrátka jsme se zmýlily. Dneska Capote sedí v *Coco Pazzo* a tvrdí, že není k mání. Netouží po vztahu. Ani se nechce pokusit jej navázat. Neláká ho romantická věrnost. Nemá zájem poslouchat o neurózách sídlících v hlavě někoho jiného. Ženám říká, že bude jejich přítelem, že s ním můžou spát, ale nic víc, a že nic víc z toho taky nikdy nebude.

A jemu to vyhovuje. Už se tím ani netrápí jako kdysi.

LÁSKA V BARU BOWERY, ČÁST II.

U mého stolu v baru *Bowery* sedí Parker, dvaatřicetiletý spisovatel píšící o osudové lásce, která končí špatně; jeho přítel Roger a pak ještě Skipper Johnson, právník v zábavním průmyslu.

Skipperovi je pětadvacet a ztělesňuje gen X zarputilě nedůvěry v lásku. „Prostě nevěřím, že potkám tu pravou a ožením se s ní,“ prohlásil. „Vztahy jsou příliš hluboké. Když věříš v lásku, jsi předem odsouzen ke zklamání. Nikomu se nedá věřit. V dnešní době jsou všichni zkažení.“

„Tehle postoj ovšem obsahuje záblesk jisté naděje,“ namítl Parker. „Naděje, že se ochráníš před cynismem.“

Skipper s ním nesouhlasil. „Svět je dneska mnohem zkaženější, než býval před pětadvaceti lety. Štve mě, že jsem se narodil do téhle generace, kdy se na mě rítí všechny možné nepříjemnosti. Peníze, AIDS a vztahy, to všechno spolu souvisí. Většina lidí v mém věku pochybuje, že seženou solidní práci. Když se obáváš finanční nejistoty, nechceš se na nikoho vázat.“

Chápala jsem jeho zatrpkllost. Nedávno jsem se přistihla, jak prohlašuju, že netoužím po žádném vztahu, protože nakonec – když to ovšem neskončí svatbou – stejně skončím s prázdnýma rukama.

Skipper si lokl whisky. „Já nemám na vybranou!“ vykřikl. „Nesnesl bych povrchní vztah, a tak radši nemám žádný. Nepřestuju sex ani milostné romány. Kdo by po nich toužil? Kdo prahne po případných problémech, jako jsou nemoci a těhotenství? Já žádné problémy nemám. Nemám strach z nemocí ani z úchylů. To se raději sejdu s přáteli, popovídám si s nimi a pobavím se.“

„Seš vedle,“ mínil Parker. „Nejde o peníze. Možná si navzájem nepomůžeme finančně, ale třeba jeden druhému dokážeme pomoci jiným způsobem. City nic nestojí. Máš někoho, kdo na tebe doma čeká. Někoho, kdo je součástí tvého života.“

Zastávám teorii, že jediné místo, kde můžeš v New Yorku najít lásku a milostné romány, je společnost homosexuálů – homosexuálové zůstávají totiž pořád přáteli se sklonem k velké rozhazovačnosti a nadšení, kdežto heterosexuální láska se stala přísně uzavřenou. K této teorii jsem se přiklonila částečně díky

tomu, co jsem četla, a částečně díky tomu, co jsem se nedávno doslechla o jednom multimilionáři, který odešel od manželky kvůli mladšímu muži – a neohroženě doprovázel svého mladého kohoutka po nejvyhlášenějších restauracích na Manhattanu, přímo před očima předních přispěvatelů společenských rubrik. Takhle, pomyslela jsem si, má vypadat Pravý Milenec.

Také Parker zapadá do mé teorie. Tak například: V době, kdy se spolu Parker a Roger začali stýkat, Parker onemocněl. Roger k němu dennodenně chodil, vařil mu a staral se o něj. To by se vám s heterosexuálem nestalo. Kdyby onemocněl heterosexuální chlap zrovna v době, kdy začal chodit s nějakou ženou, a ona by o něj chtěla pečovat, vycouval by z toho – jednoduše by měl strach, že se mu chce vetřít do života.

„Láska je nebezpečná,“ rozumoval Skipper.

„Když víš, že je nebezpečná, jsi nucen si jí vážit a snažíš se udržet si ji,“ kontroval Parker.

„Jenže vztah se ti vymkne z rukou,“ namítl Skipper.

„Seš cvok,“ mínil Parker.

Roger se navezl do Skippera. „A co zarytí romantici?“

Vložila se do toho moje přítelkyně Carrie. Podobné týpky totiž zná. „Pokaždé, když mi chlap řekne, že je romantik, chce se mi ječet,“ poznamenala. „Znamená to, že když si chlap svou představu o tobě zromantizuje, začneš mu jít na nervy, jakmile se staneš skutečnou a přestaneš zapadat do jeho fantazií. Právě to dělá romantiku nebezpečnou. Drž si ji od těla.“

V tu chvíli se jeden z těch nebezpečných romantiků dostavil k našemu stolu.

DÁMSKÁ RUKAVIČKA

„Kondomy zničily romantiku, ale usnadnily sex,“ prohlásil jeden z mých známých. „Používání kondomů způsobilo, že se sex, alespoň z hlediska ženy, nepočítá. Zrušil se kontakt pokožky s pokožkou. A tak s tebou ženská vlez do postele mnohem ochotněji.“

LÁSKA V BARU BOWERY, ČÁST III.

Barkley je pětadvacetiletý umělec. On a moje přítelkyně Carrie se „vídali“ osm dní, což znamená, že byli pořád spolu, líbali se, hleděli si do očí a bylo to náramné. Protože Carrie znala všechny ty pětatřicátníky, kteří vězí až po manžetové knoflíčky v pěstěném cynismu, domnívala se, že by to mohla zkusit s mladším mužem, s takovým, který není v New Yorku tak dlouho, aby ustrnul.

Barkley Carrie sdělil, že je romantik („neboť to tak cítím“), a kromě jiného jí řekl, že chce jeden z Parkerových románů použít jako předlohu pro scénář ke svému filmu. Carrie se nabídla, že oba muže seznámí, a to byl důvod, proč se Barkley ten večer dostavil do baru *Bowery*.

Když však dorazil, podívali se s Carrie jeden na druhého a... necítili vůbec nic. Snad proto, že tušil nevyhnutelné, si Barkley přivedl „známou“, prazvláštní mladou dívku s třpytí-
vým popraškem na tvářích.

Nicméně když se usadil, prohlásil: „Bezmezně věřím na lásku. Kdybych nevěřil, dočista by mě to zničilo. Bez lásky je člověk jaksi neúplný. Díky lásce má všechno větší smysl.“

„A pak tě o ni někdo připraví, a ty jsi dočista v prdeli,“ prohlásil Skipper.

„Ale vytvoříš si svůj svět,“ oponoval Barkley.

Skipper přednesl své cíle: „Žij v Montaně se satelitní televizí, faxem a terénním autem – a jsi za vodou.“

„Možná že to, co chceš, není to pravé,“ namítl Parker. „Možná že to, co chceš, tě svazuje.“

„Toužím po kráse. Chci být s krásnou ženskou. Nemůžu si pomoci,“ prohlásil Barkley. „Proto je spousta dívek, se kterými začnu chodit, hloupá.“

Načež Skipper a Barkley tasili své mobilní telefony. „Tvůj je příliš velký,“ prohlásil Barkley.

Později zašli Carrie a Barkley do klubu *Tunnel* a pozorovali všechny ty krásné mladé lidi, kouřili cigarety a obraceli do sebe jeden drink za druhým. Barkley se odporoučel s dívkou se třpytivými tvářemi a Carrie se sblížila s Barkleyho nejlepším kamarádem Jackem. Tančili a pak se brodili sněhem jako dva blázni a snažili se sehnat taxík. Carrie se ani neodvažovala pohlédnout na hodinky.

Barkley jí zatelefonoval následující odpoledne. „Co bude dál, kočička?“

„Nevím. Ty mi voláš.“

„Říkal jsem ti, že nechci vážnou známost. To tys do toho šla. Vědělas, co jsem zač.“

Jo, jasně, chystala se Carrie říct, věděla jsem, že jsi povrchní, laciný děvkař, a právě proto jsem s tebou chtěla chodit.

Ale mlčela.

„Nevyspal jsem se s ní. Ani jsem jí nedal pusu,“ bránil se Barkley. „Je mi lhostejná. Už se s ní nevidím, jestli si to budeš přát.“

„Mně je to úplně jedno.“ A děsilo ji, že jí to opravdu je úplně jedno.

Poté strávili následující čtyři hodiny diskusí o Barkleyho obrazech. „Tohle můžu dělat celý den. Dennodenně,“ řekl Barkley. „Je to mnohem lepší než sex.“

NEDOSTIŽNÝ, NIC NEPŘEDSTÍRAJÍCÍ MUŽ

„Zbývá jediné, a to je práce,“ prohlásil Robert, dvaadvaceti-letý nakladatel. „Nevíš, kde ti hlava stojí. Kdo má čas na romantiku?“

Robert vyprávěl o tom, jak se nedávno sblížil se ženou, která se mu opravdu líbila, ale po měsíci a půl bylo zřejmé, že jim to spolu nebude klapat. „Vymýšlela si na mě různé drobné zkoušky. Například jsem jí měl zavolat ve středu, že v pátek půjdeme na večeři. Ale ve středu jsem byl zralý na sebevraždu, a bůhví jak mi mělo být v pátek. A ona chtěla někoho, kdo po ní bude šílet. To chápu. Ale nedokážu předstírat něco, co necítím.

Samozřejmě jsme zůstali dobrými přáteli,“ dodal. „Často se vídáme. Ale nespíme spolu.“

NARCIS VE FOUR SEASONS

Onehdy jsem se v neděli večer vypravila na dobročinnou akci do restaurace *Four Seasons*. Námětem byla *Óda na lásku*. Každý stůl byl pojmenován po jiné známé dvojici – například Tammy Fayeová a Jim Bakker, Narcis a On sám, Kateřina Veliká

a její kůň, Michael Jackson a malí přátelé. Al D'Amato seděl u stolu se jménem Bill a Hillary. Střed každého stolu zdobily předměty, které měly s jeho názvem něco společného – například modré oční stíny a svíčky ve tvaru rtěnky. Na stole Michaela Jacksona byla vycpaná gorila a krém značky Porcelana.

Mezi přítomnými se objevil Bob Pittman. „S láskou není konec, kdežto s kouřením ano,“ prohlásil a zakřenil se, zatímco jeho manželka Sandy stála po jeho boku a já za velkou rostlinou v květináči, kde jsem se snažila tajně potahovat z cigarety. Sandy oznámila, že se chystá zdolat jakousi horu v Nové Guineji a že bude pár týdnů pryč.

Domů jsem odešla sama, ale těsně předtím mi někdo podal koňskou čelist od stolu Kateřiny Veliké.

LÁSKA V BARU BOWERY: EPILOG

Donovan Leitch se zvedl od stolu Francise Forda Coppoly a přistoupil k nám. „No jo,“ prohlásil. „Bezvýhradně věřím, že láska zvítězí nade vším. Někdy jí prostě jen musíš poskytnout větší prostor.“ A přesně toho se na Manhattanu nedostává.

Mimochodem, Bob a Sandy se rozvádějí.

2

Radostný sex? Sotva.

Začalo to tak, jak to začíná vždycky: poměrně nevinně. Seděla jsem doma, pojídala nutričně vyvážený oběd sestávající ze slaných krekrů a sardinek, když mi zatelefonoval jeden z mých známých. Jeho kamarád nedávno navštívil *Le Trapeze*, erotický klub pouze pro páry, a byl okouzlen. Doslova unesen. Naháči si to rozdávali přímo před ním. Na rozdíl od sadomasochistických klubů, kde se skutečný sex neodehrává, bylo prý tohle to pravé ořechové. Přítelkyni toho chlapíka to poněkud vyvedlo z míry, ačkoli když se o ni otřela jiná nahá žena, prý se jí to „tak trochu líbilo“. Tvrdil on...

Onoho mládence klub nadchl natolik, že nechtěl, abych o něm psala, neboť měl strach, aby ho stejně jako mnoho dalších prima podniků v New Yorku nepoškodila publicita.

Hlavou mi běžela spousta představ: Nádherné mladé páry s pevnými těly. Ostýchavé doteky. Dívky s dlouhými, vlnitými plavými vlasy a s věnečky z révových listů. Mladíci s dokonalými bělostnými zuby a s bederními rouškami z révových listů. Já, ve zvlášť kratičkých šatech na jedno ramínko z révových listů. Vejdeme oblečení a vyjdeme poučení.

Záznamník v klubu mě drsně vrátil do reality.

„V *Le Trapeze* nejsou neznámí lidé, jenom přátelé, které ještě neznáte,“ oznámil hlas neurčitého pohlaví, jenž dodal, že v místě je „ovocný bar a teplý a studený bufet“ – tedy věci, jež zřídka kdy spojuju se sexem či nahotou. Na oslavu Dne díkůvzdání se bude 19. listopadu konat orientální noc.

To znělo lákavě, až na to, že vyšlo najevo, že orientální noc reprezentují orientální pokrmy, nikoli lidé z Orientu.

V tu chvíli jsem se měla svého úmyslu vzdát. Neměla jsem dát na nadrženou Sally Tisdaleovou, která ve své pornografické knize *Povídej mi prasečinky* horuje o veřejném skupinovém sexu: „Je to tabu v nejryzejším slova smyslu... Pokud se v erotických klubech děje to, oč usilují, pak padnou veškeré předsudky. Ano, v duchu všeobecných obav se zboří hranice... Ani jádro neodolá.“ Měla jsem si položit otázku: Co je na tom tak zábavného?

Musela jsem to však vidět na vlastní oči. A tak se jedné nedávné středeční noci v mém kalendáři vyjímalý dvě události: 21.00 večere pro módního návrháře Karla Lagerfelda v baru *Bowery*; 23.30 erotický klub *Le Trapeze*, Východní dvacátá sedmá ulice.

NEPOŘÁDNÉ ŽENSKÉ A PODKOLENKY

Zdá se, že každý rád mluví o sexu, a večere na počest Karla Lagerfelda, již se účastnily davy okouzlujících modelek a vydavatelé módních časopisů s pověstí zámožných osobností, nebyla výjimkou. Po pravdě řečeno tam, kde jsem seděla já, vyvolalo dané téma téměř záchvat šílenství. Jistá úchvatná mladá žena s tmavými kudrnami a postojem všechno-vím-

-všechno-znám, s nímž mají úspěch pouze dvacetiletí, prohlásila, že s oblibou navštěvuje podniky s obsluhou nahoře bez, ale jen ty „nejzpuštější, jako je *Billyho Prsatice*“, neboť v takových jsou ty holky „nefalšované“.

Poté se všichni shodli, že malá řadra jsou lepší než umělá, a byl zahájen průzkum: Kdo z přítomných mužů u stolu měl něco se ženou se silikonovými implantáty? Nikdo z pánů se nepřihlásil, avšak jeden z nich, jakýsi umělec po třicítce, to nepopřel dostatečně přesvědčivě. „Tys nějakou takovou měl,“ nařkl ho jiný muž, velmi úspěšný majitel hotelů a andělské tváře, „a nejhorší na tom je, že... se ti to... líbilo.“

„Ne, nelíbilo,“ ohradil se umělec. „Ale nevadilo mi to.“

Naštěstí se podával první chod a všichni si nechali dolít skleničky.

Následovalo další kolo: jsou nepořádné ženy lepší v posteli? Hoteliér měl svou teorii: „Když vejdeš k ženské do bytu a všechno je na svém místě, okamžitě víš, že nebude chtít strávit celý den v peřinách, natož si objednat oběd z čínské restaurace a sníst ho v posteli. Přinutí tě vstát a zhltnout toast u stolu v kuchyni.“

Nevěděla jsem, jak na to mám reagovat, protože jsem do slova a do písmene nejnepořádnější ženská na světě. V tu chvíli by se pod mojí postelí bezpochyby našlo pár prázdných krabic od kuřete speciál z čínské restaurace *Generál Cuo*. Bohužel, jejich obsah jsem spořádala sama. Tolik k výše uvedené teorii.

Na stole se objevily steaky. „Sto procentně mě dostane,“ prohlásil umělec, „když potkám ženskou v takové té kostkované sukni a vysokých podkolenkách. Pak nedokážu celý den sáhnout na práci.“

„Ne,“ odporoval hoteliér. „Nejhorší případ je ten, když jdete po ulici za ženskou, ona se otočí a ukáže se, že je právě tak krásná, jak jste si ji představovali. To ztělesňuje vše, co nikdy v životě mít nebudete.“

Umělec se naklonil dopředu. „Jednou jsem kvůli ženské přerušil práci na pět let,“ oznámil.

Zavládlo ticho. To byl nejvyšší trumf.

Dorazila čokoládová pěna a stejně tak můj partner, s nímž jsem měla jít do *Le Trapeze*. A protože do toho klubu mají přístup výhradně páry – přesněji muž a žena – požádala jsem svého nejčerstvějšího bývalého přítele Sama, investičního bankéře, aby mě doprovodil. Zvolila jsem ho záměrně, poněvadž zaprvé byl jediný chlap, kterého jsem k podobné akci dokázala přimět, a zadruhé má s podobnými záležitostmi jisté zkušenosti. Zhruba před sto lety se vypravil do *Plato's Retreat*. Přitočila se k němu cizí žena a vytáhla mu jeho výbavu z kalhot. Jeho přítelkyně, která to dobrodružství navrhla, s vrískotem prchla.

Hovor se stočil k nevyhnutelnému: Jací lidé navštěvují erotické kluby? Vyšlo najevo, že jediná já o tom nemám ani páru. Přestože nikdo z přítomných v žádném erotickém klubu doposud nebyl, všichni neústupně tvrdili, že do těchto podniků v zásadě chodí „ztroskotanci z New Jersey“. Kdosi podotkl, že do klubu tohoto druhu se nedá jít „jenom tak“, bez pádného důvodu – že to například musí být součástí tvého povolání. Ty řeči mi na náladě nepřidaly. Požádala jsem tedy číšníka o panáka tequily.

Sam a já jsme se chystali k odchodu. Jistý spisovatel, který píše bulvární reportáže, nás – ačkoli v takovém klubu v životě nebyl – varoval: „Bude to pěkně nechutné,“ a věnoval nám po-

slední radu. „Musíte vzít věci do vlastních rukou. Nesmíte ztratit nervy. Musí vám to klapnout.“

„NOC OŽIVÝCH MRTVOL“ VE SVĚTĚ SEXU

Le Trapeze sídlí v bílé kamenné budově pokryté graffiti. Vchod je nenápadný, s oblým kovovým zábradlím, tedy jakási druhořadá verze vstupu do hotelu *Royalton*. Když jsme vešli dovnitř, zrovna vycházela dvojice lidí, a sotva nás žena spatřila, skryla obličej za límec svého kabátu.

„Je to vzrušující?“ zeptala jsem se.

Vrhla na mě zděšený pohled a utekla do čekajícího taxíku.

Uvnitř seděl v těsném boxu tmavovlasý mladík v proužkovaném ragbyovém triku. Vypadal přibližně na osmnáct. Ani k nám nevzhlédl.

„Platí se u vás?“

„Osmdesát pět dolarů za pár.“

„Berete kreditky?“

„Jen hotovost.“

„Můžu dostat účet?“

„Ne.“

Museli jsme podepsat prohlášení, že se budeme držet pravidel bezpečného sexu. Dostali jsme dočasné členské průkazy s upozorněním, že platí zákaz prostituce a používání fotoaparátů i jakýchkoli nahrávacích zařízení.

Očekávala jsem bujnou sexuální pařbu, ale to jediné, co bylo zapařené, byly stoly – to jest předem ohlášený studený a teplý bufet. Nikdo nejedl a nad bufetem visel nápis: PŘI JÍDLE SI ZAKRYJTE SPODNÍ ČÁST TĚLA. Pak jsme spat-

řili vedoucího podniku Boba, rozložitého, vousatého muže v kostkované košili a džínách, který vypadal, jako by měl vést spíš obchod s domácími mazlíčky ve Vermontu. Bob nám prozradil, že klub funguje už patnáct let díky své „zdrženlivosti“. „Mimoto,“ dodal, „u nás ne znamená *ne*.“ Ujistil nás, že se nemáme stydět, jestliže budeme v roli voyeurů, protože tak tady začíná většina lidí.

Cože jsme tedy viděli? Inu, rozlehlou místnost s obrovskou vzduchovou matrací, na níž šla hravě do toho amorfní směs párů; „erotické“ křeslo (prázdné), které vypadalo jako pavouk; boubelatou dámu, jež seděla vedle vany s vířivou lázní a kouřila; páry se skelným pohledem (*Noc oživlých sex mrtvol*, napadlo mě); a konečně nespočet párů, kteří měli očividně potíže s dodržováním uzavřené dohody. Avšak výrazné prvenství držely ony zpropadené stoly, z nichž stoupala pára (Co na nich asi bylo? Minipárečky?), a to je bohužel zhruba vše, co byste měli vědět.

Le Trapeze je, slovy Francouze, zkratka „le zlodějna“.

Kolem jedné po půlnoci začali lidé odcházet. Jakási žena ve večerních šatech nás informovala, že je z Nassau a že bychom měli zase přijít v sobotu. „V sobotu v noci,“ prohlásila, „bude švédský předkrm.“ Neptala jsem se, zda hovoří o zákaznících – obávám se, že měla na mysli občerstvení.

OPLZLÝ ROZHOVOR V RESTAURACI MORTIMERS

O několik dní později jsem se zúčastnila oběda pro dámy v restauraci *Mortimers*. Rozhovor se znovu stočil k sexu a k mému zážitku v erotickém klubu.

„Tobě se to nelíbilo?“ zeptala se Charlotte, anglická novinářka. „Já takové podniky přímo zbožňuju. Copak tebe nevzrušoval pohled na všechny ty páry v akci?“

„Ne,“ odvětila jsem a vložila si do úst plnou lžíci dušené kukuřice a navrch ještě vejce s lososovou pěnou.

„Proč ne?“

„Vlastně nebylo nic vidět,“ vysvětlovala jsem.

„A co chlapi?“

„To bylo právě to nejhorší,“ řekla jsem. „Polovina jich vypadala jako cvokaři. Už nikdy nedokážu jít k terapeutovi, aniž bych si představila nahatého obtloustlého vousáče se skelným zrakem, ležícího na matraci na zemi, a nad ním ženštinu, která mu poskytuje hodinový orální sex. A on se pořád ne a ne udělat.“

Jistě, řekla jsem Charlotte, svlékli jsme se – ale měli jsme kolem těla ručník. Ne, neoddávali jsme se sexu. Ne, nevzrušilo mě to, ani když do prostopáší místnosti vešla vysoká tmavovlasá žena kolem třicítky a způsobila rozruch. Vystrčila zadnici jako opice a během několika minut zmizela ve změti paží a nohou. Možná to mělo působit eroticky, ale vybavil se mi pouze dokument z produkce National Geographic o páření paviánů.

Pravda je taková, že exhibicionismus a voyeurství nejsou tradiční disciplínou. A když už na to přišla řeč, tak ani sadomasochistické kluby navzdory tomu, co jste možná v poslední době někde četli. Zkrátka, spornou otázkou, kolem níž se v klubech nakonec všechno točí, jsou lidé. Chodí sem herečky, které nemůžou najít práci; zkrachovalí operní pěvci, malíři a spisovatelé; muži, kteří dělají v zaměstnání pouhé poskoky a nikdy to nedotáhnou výš. Lidé, kteří – když vás

zaženou v baru do kouta – vás zahrnou příběhy o svých exsnoubencích a o svých zažívacích potížích. Tito jedinci nedokážou úspěšně splynout s řádem. Stojí na okraji jak v sexu, tak v životě. Rozhodně nepatří k těm, s nimiž byste chtěli sdílet své intimní sny.

Tedy, všichni lidé v *Le Trapeze* nebyli bledé a zavalité oživlé sex mrtvoly... Před odchodem z klubu jsme Sam a já narazili v šatně na přitažlivou vysokou ženu a jejího partnera. On měl elegantní sestřih, poctivý obličej amerického hochy a byl hovorný: je z Manhattanu a teprve nedávno rozběhl vlastní podnik. On a ta dáma jsou prý kolegové. Když žena vklouzla do žlutého kostýmku, usmál se a řekl: „Dnes večer se jí splnil dávný sen.“ Žena se na něj zaškaredila a rázně vy pochodovala z šatny.

Několik dní nato mi zatelefonoval Sam a já jsem na něj začala ječet. Pak se zeptal, jestli náhodou celý ten nápad nevzešel z mé hlavy. Následoval dotaz, zda jsem se v nějakém směru poučila.

A já odtušila, že ano. Sdělila jsem mu, že jsem zjistila, že pokud jde o sex, není nad to provozovat ho doma.

Ale tos přece věděl, Same, vid? Nebo ne? Same...?

3

Milujeme notorického záletníka

Jednou odpoledne se na Manhattanu sešlo sedm žen při vínečku, sýrové míse a cigaretách, aby živě prohovořily záležitost, jež jim je všem společná – totiž jistý muž. Konkrétně žádoucí manhattanský muž, chlapík, jemuž budeme říkat Tom Peri.

Tomovi Perimu je třiačtyřicet let, měří metr sedmdesát osm a má rovné hnědé vlasy. Na jeho vzhledu není nic pozoruhodného kromě záliby, jíž holdoval před několika lety, totiž černých obleků od Armaniho, které měl ve zvyku kombinovat s potrhle vzorovanými kšandami. Pochází z rodiny zámožného továrníka, vyrůstal na Páté avenue a v Bedfordu ve státě New York. Bydlí v moderní výškové budově na Páté avenue.

V průběhu uplynulých patnácti let se Peri, všeobecně nazývaný pouze příjmením, stal jakousi newyorskou legendou. Není sukničkář v pravém slova smyslu, neboť se vždycky pokouší oženit. Peri je spíš jedním z nejuznávanějších mnohonásobných záletníků ve městě, jenž za rok naváže přibližně dvanáct „známostí“. Avšak za dva dny nebo dva měsíce následuje nevyhnutelné. Něco se zvrtné a Peri si postěžuje: „Dostal jsem kopačky.“

Pro určitý typ žen – třicátnice, ctižádnostivé, společensky na úrovni – se schůzky s Perim, či vyhýbání se jeho pozornosti, staly pouhým epizodním obřadem, něčím, jako je kombinace vaší první jízdy v limuzíně s vaší první bankovní loupeží.

Peri však vyniká nade všemi ostatními notoricky známými miláčky žen. Především se zdá, že drží v ruce mnohem méně trumfů. Nemůže se chlubit oním pohledným vzezřením chlapce z dobré rodiny ani neomezeným přísunem financí.

Chtěla jsem vědět, čím se tedy Peri *může* chlubit?

Každá z žen, které jsem oslovila, mívala k Perimu nějaký vztah – buď důvěrný, nebo se stala objektem jeho horoucího obdivu – a každá z nich prohlásila, že mu dala kopačky. Ani jedna neodmítla mou prosbu, abychom společně uspořádaly setkání na téma „hovory o Perim“. Každá z těchto žen možná měla ohledně Periho cosi... nevyřešeného. Možná ho chtěly získat zpátky. Možná ho chtěly vlastnoručně uškrtit.

„JE JAKO DARYL VAN HORNE“

Sešly jsme se u Sarah, filmové producentky, která bývala modelkou, „dokud mi ta buzerace nezačala lézt krkem a nepřibrala jsem deset kilo“. Pro tuto příležitost si oblékla tmavé šaty s úzkými proužky. „Když si projdu seznam chlapů, které jsem kdy měla, Peri jako jediný do něho jaksi nezapadá,“ prohlásila. „Napadne tě: O co vlastně šlo?“

Než jsme se však dostaly ke konkrétním zájmům, dospěly jsme ke znepokojivému zjištění. Ačkoli se žádné z žen Peri neozval už několik měsíců, to dopoledne zatelefonoval hned čtyřem z nich.